

sygn. akt. II W 647/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Bartosz Paszkiewicz

Protokolant st. sekr. sąd. Renata Snopek

Przy udziale oskarżyciela publicznego E. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09.10.2018r., 30.10.2018r.

sprawy z wniosku o ukaranie Komendy Powiatowej Policji w B.

przeciwko **A. S. (1)**, córce A., urodzonej (...) w miejscowości D.,

obwinionej o to, że w dniu 29 czerwca 2018 roku około godziny 08.40 w miejscowości S. na wysokości posesji nr (...), gmina D., województwo (...), jadąc po drodze publicznej jako kierująca samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nie zachowała należytej ostrożności, wyniku czego lewym bokiem pojazdu potrafiła stojącego na drodze publicznej pieszego T. S. oraz zmusiła pieszego R. L. do zbiegnięcia z drogi w celu uniknięcia potrącenia, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla T. S. i R. L.,

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw,

orzeka

1. uznaje obwinioną A. S. (2) za winną tego, że w dniu 29 czerwca 2018 roku około godziny 08.40 w miejscowości S. na wysokości posesji nr (...), gmina D., województwo (...), stając na drodze publicznej jako kierująca samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), następnie ruszyła w stronę T. S. i R. L. umyślnie naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w wyniku czego lewym bokiem pojazdu potrafiła stojącego na drodze publicznej pieszego T. S. oraz zmusiła pieszego R. L. do zbiegnięcia z drogi w celu uniknięcia potrącenia, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla T. S. i R. L. tj. czynu wypełniającego dyspozycję art. 86 § 1 kw i za tak przypisany czyn na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza jej karę grzywny w kwocie 700 (siedmiuset) złotych;
2. na podstawie art. 86 § 3 k.w. z zw. z art. 29 § 3 k.w. orzeka wobec A. S. (2) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 (jednego) roku zobowiązując ją do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu;
3. zasądza od A. S. (2) na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. S. 1.845 (tysiąc osiemset czterdzieści pięć) złotych tytułem poniesionych przez niego wydatków w tym z tytułu ustanowienia pełnomocnika;
4. wymierza obwinionej A. S. (1) 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem opłaty i zasądza od niej na rzecz Skarbu Państwa 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków.

Sygn. Akt II W 647/18

UZASADNIENIE

W dniu 29 czerwca 2018 roku około godziny 08:20 w miejscowości S. na wysokości posesji nr (...), gmina D., województwo (...) T. S. rozładowywał transport ośmiu pojazdów, w ramach prowadzonej działalności handlowo-usługowej polegającej na sprowadzaniu i sprzedawaniu aut z Niemiec. W trakcie rozładunku przyjechała sąsiadka pokrzywdzonego, A. S. (1), która poruszała się pojazdem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Obwiniona ustawiła się samochodem około 20 metrów od T. S., po czym zaczęła robić zdjęcia telefonem komórkowym oraz obserwować pokrzywdzonego i jego pomocników. W aucie oprócz obwinionej nie znajdowała się żadna inna osoba. W pewnym momencie A. S. (1) gwałtownie ruszyła w kierunku pokrzywdzonego, potrącając go lewym bokiem pojazdu, na skutek czego T. S. doznał urazu nogi i ręki. W wyniku swojego działania zmusiła ona także pieszego R. L. do zbiegnięcia z drogi w celu uniknięcia potrącenia, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym zarówno dla T. S. jak i R. L.. Po zajściu wypadku A. S. (1) odjechała w kierunku swojej posesji. Pokrzywdzony T. S. zawiadomił Policję i poinformował funkcjonariuszy o zaistniałym incydencie. Pokrzywdzony nie żądał pomocy medycznej. Zdarzenie to miało miejsce na drodze publicznej, na której nie ma wyznaczonych pasów ruchu przez znaki poziome.

(dowód: zeznania T. S. k. 10,75, zeznania R. L., k.27,85,86 zeznania J. Z. k. 24,75 zeznania M. P. k. 29,75 zeznania D. S. k. 32, zeznania Ł. H. k. 34,75, zeznania K. P. k. 37,76)

A. S. (1) jest (...) letnią (...), stan cywilny (...). Jej dochód miesięczny wynosi około 726 zł netto. Jest współwłaścicielem domu o powierzchni (...) na działce o powierzchni(...) w miejscowości (...). Nie była karana za wykroczenia drogowe.

Obwiniona nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej wykroczeń. Wyjaśniła jedynie, że T. S. zachowywał się w stosunku do niej agresywnie, twierdząc iż to on rzucił się na jej samochód. Przyznała także, że pozostają oni w konflikcie sąsiedzkim. Obwiniona potwierdziła fakt robienia zdjęć w dniu zdarzenia.

(dowód: wyjaśnienia A. S. (2) k. 73-74, informacja o karalności za wykroczenia k. 41)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W świetle zebranych dowodów wina i sprawstwo obwinionej nie budzą wątpliwości. Linia obrony prezentowana przez A. S. (2) w opinii Sądu nie wytrzymuje krytyki.

W pierwszej kolejności należy wskazać na fakt, iż Sąd dokonał ustaleń faktycznych zgodnie z zeznaniami pokrzywdzonych i świadków. Prezentowali oni bowiem spójne, rzeczowe i jednolite depozycje, w związku z czym Sąd dał im wiarę. Zgodnie z zeznaniami świadków T. S. nie kopał samochodu ani nie zachowywał się w stosunku do obwinionej w sposób agresywny. Podkreślić należy także, że świadkowie zgodnie opisali na czym polegało nieprawidłowe zachowanie obwinionej i że byli w swoich relacjach konsekwentni. Warta zaznaczenia jest również okoliczność, że to T. S. wezwał Policję, co dodatkowo obciąża obwinioną. Sąd nie widzi żadnych podstaw, aby przyjąć, że to T. S. mógł sprowokować wydarzenie i celowo zaczepiać A. S. (2) w jej samochodzie. Wedle zeznań pokrzywdzonego i świadków tego zdarzenia, w trakcie rozładunku pokrzywdzony był zajęty wyjmowaniem samochodów i nie zwracał uwagi na pojazd obwinionej. Dopiero w momencie potrącenia T. S. odwrócił się w prawo i zauważył nadjeżdżający samochód. W związku z powyższym zeznania A. S. (2) jakoby T. S. zaatakował obwinioną i uderzył pięścią w jej samochód Sąd uznaje za wątpliwej treści.

Wziąć należy także pod uwagę zeznania Ł. H., który był świadkiem zdarzenia, będąc jednocześnie osobą nieznaną zarówno T. S., jak i A. S. (1). Świadek ten przyjechał do komisju, aby oglądać samochody. Na podstawie jego zeznań oraz zeznań drugiego pokrzywdzonego - R. L., Sąd ustalił, że obwiniona po spowodowaniu wypadku nie wykazała żadnej skruchy oraz że odjechała z miejsca zdarzenia bez żadnego zainteresowania. W związku z takim zachowaniem obwinionej brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących, że do zdarzenia doszło na skutek działania T. S.. Należy przypuszczać więc, że opisywany czyn był spowodowany istniejącym konfliktem sąsiedzkim między T. S. a A. S..

Mając na względzie dokonaną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne, Sąd przyjął, że A. S. (1) w dniu 29 czerwca 2018 roku około godziny 08.40 w miejscowości S.

na wysokości posesji nr (...), gmina D., województwo (...), stając na drodze publicznej jako kierująca samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), następnie ruszyła w stronę T. S. i R. L. umyślnie naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w wyniku czego lewym bokiem pojazdu potrąciła stojącego na drodze publicznej pieszego T. S. oraz zmusiła pieszego R. L. do zbiegnięcia z drogi w celu uniknięcia potrącenia, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla T. S. i R. L., czym wypełniła dyspozycje art. 86 § 1 kw.

Sąd wymierzył obwinionej karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę określając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego, biorąc pod uwagę w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia. W związku z powyższym Sąd wymierzył obwinionej karę grzywny w kwocie 700 zł. Jest to kara adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Nadto, zgodnie z art. 86 § 3 kw w zw. z art. 29 § 3 kw, Sąd orzekł wobec obwinionej środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 roku. Tak ukształtowana kara spełni swe cele zapobiegawcze w zakresie indywidualnym jak i ogólnym. Kara musiała być surowa, gdyż A. S. (1) naruszyła podstawowe zasady ruchu drogowego, stwarzając realne zagrożenie dla zdrowia i życia innych uczestników ruchu. Sąd ma nadzieję, że grzywna, a przede wszystkim wyłączenie obwinionej z ruchu na okres roku spowoduje u niej refleksje i zahamuje chęć powtórzenia swojego niebezpiecznego zachowania, a do tego da społeczne przekonanie, że ukaraną spotyka zasłużona kara, która jest nieuchronna.

Zachowanie A. S. (2) nacechowane było nieodpowiedzialnością i bezmyślnością. Zatem takimi cechami, które kierowcy powinny być obce i które, tym samym, spowodowały że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu są znaczne. W związku z tym reakcja karnoprawna musiała być stanowcza i surowa. Tak ukształtowana kara i środek karny da społeczne przekonanie, że dla takich sprawców nie będzie pobłażania, gdyż nie zachodziły żadne okoliczności łagodzące. Sąd ponadto na podstawie 119 § 1. kpsw w związku z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądził od A. S. (2) na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. S. 1.845 złotych tytułem poniesionych przez niego wydatków w tym z tytułu ustanowienia pełnomocnika. Zasądzona kwota mieści się w sześciokrotności stawki minimalnej i nie jest nadmiernie wygórowana. Sąd wymierzył obwinionej 70 złotych tytułem opłaty i zasądził od niej na rzecz Skarbu Państwa 100 złotych uznając, że ich uiszczenie przez obwinioną nie będzie dla niej zbyt uciążliwe. Opłatę Sąd wymierzył na podstawie art. 21 ust. 2 w zw. z art. 3 Ustawy o opłatach w sprawach karnych.